

Da nam zivi, zivi...

by [Radmila Solesa-Cetic](#) on Wednesday, May 2, 2012 at 1:00pm ·

Amerikanci i ove godine zaobidjose nas Praznik rada. To im dodje kao neki socijalisticki, komunisticki, djavolski dan. Isti taj se slavi prvog ponedjeljka u septembru. I zove se tako – Labor Day. Ne krecem se u elitnim americkm krugovima, ali ovi moji kruzici ne znaju puno ni o 1.maju, ni o 3.septembru (ove godine "pada" treceg). Prvih godina sam im pokusavala objasniti da je nas 1.maj, Internacionalni praznik rada, povukao te "socijalisticke" korijene iz americkog Cikaga, od americke radnicke klase i njihovih unija. Sramni ishod radnicke pobune u skolskim udzbenicima ne nadje mjesta, zataska se kao nesto tudje. Ne prica se ovdje o nekim ljudima i dogadjajima, kolektivno se ignorise, do te mjere da vecina i ne naslucuje istinu.

Slicno nesto okupaciji i istrebljenju americkih "originalnih" stanovnika. Ponekad se, na nekim dosadnim kanalima, istorijskim i politickim, pojavi koja crno-bijela fotografija nekog mudrog Indijanca pametna i tuzna oka. Ti se kanali preskacu, u vecini americkih kuca.

Koliko god mi se cinili, s pocetka mog amerikovanja, poglupim i neinformisanim toliko sad, pod kraj istoga, mislim da sam mozda ja poglupa, a informisana. Generalno svi mi, bez obzira iz kog kutka bivse Juge pristigli, kroz koje skole ili skolice prošli, imamo "istoriju u malom prstu". Onaj dio istorije nase, koji nas je najviše povrijedio, zajedno sa kesicama s velikim izbjeglickim brojem (umjesto "neizgovorivog" prezimena koje završava na IC ili ICH) i madjarskom, svercerskom torbom robe i zavicaja, udje s nama na americki teritorij. Zigosani jos na nekoj stanici ili aerodromu gdje je nase ime domace bilo, uplaseni novog i tudjeg jutra, zazivamo sve poznato nam i zakljucavamo u kutijicu koju ce srce u slucaju

ekstremne opasnosti ili pijanstva otvarati. Djelic nacionalnog ponosa se odlomi kad se dobije "green card"; tihi osjecaj prevare zasjeni prihvatanje novog drzavljanstva i famoznog pasosa.

Nasu noviju istoriju pokusavamo docarati i svojim novim prijateljima, i svojoj djeci, najvise sebi samima. Necija tudja zla nam pokusavaju zacrniti srce mrznjom. Nase zrtve se takmice s njihovim zrtvama. Prebrojavamo se ovih dvadest godina. Zivi mrtve. I mrtvi, u tom prebrojavanju, nadzive zive. Trunak sreće sto ga ponesosmo u sjecanjima lako se zagubi u prebrojavanjima, u vaganju boli.

Prvi maj, u nasem kraju, prodje uz janjetinu i hladno pivo. Crveni karanfil. Neki jos uvijek prebrojavaju mrtve. Neki i one iz "onog" rata. A neki ni kosovske kosti nisu sahranili.

Dokle cemo mi to?

Mogu li crveni karanfili zarumeniti crno srce?

Prvi maj me je, potpuno, ove godine, zaobisao. Zaobilazi me i miris jorgovana u basci moje majke.

Labor Day i ne cekam. Preskacem dosadne kanale americke televizije u strahu da ce me neko tuzno oko zamisljenog starca cije se ime zvršana na ICH podsjetiti da ja ipak nisam Amerikanac, i da moja istorija nije seliktivan zbir sretnih ishoda.

Moja je istorija svjestan pohod na nesretne ljude i dogadjaje.

Odbijam da moji mrtvi jos jednom pobijede moje zive.

Mijenjam kanal.

1.maj 2010... Los Angeles... U Gradu Andjela...